

amics és que varen despendre'n molts, de diners, per crear un ambient favorable a Kuwait i advers al dimoni Hussein. El plet continua i té repercussions a Espanya, concretament a Madrid, i al jutjat del senyor Moreiras.

Però això no és res. El que motiva aquestes ratlles és el desig d'igualtat davant la llei. Ara, que amb les manifestacions d'Alfredo Sáenz, actual president

de Banesto, s'han acabat les sessions de la comissió parlamentària —comissió que té un mes per a redactar un informe, que si no m'equivoco gaire anirà a mans de Carlos Granados, fiscal general de l'estat!— ha brollat una honrada indignació davant l'actitud de Mario Conde. Mirin: tots els parlamentaris de la comissió han trobat indicis d'acció criminal. Les paraules del senyor Sáenz

foren definitives: el senyor Conde saltava pel dret les normes reglamentàries. Va posar en relleu que “faltaven diners”, que aquests diners no s'havien pas esfumat, ans els tenia algú, però que faltava “l'autorització judicial per esbrinar-ho”.

Ens poden dir què motiva l'estada de De la Rosa a la Model mentre el senyor Conde es passeja en llibertat? **Fabià Estapé**

Una altra desertització

La publicació d'uns fascicles sobre espais protegits és l'últim exemple de la “desertització nacional” que el PSOE valencià practica, segons Toni Mestre.

Es tracta de la desertització nacional, que avança més de pressa que no la que arrasa les nostres costes i muntanyes. No va a càrrec de folls ni d'inconscients. Ens arriba des d'on haurà d'arribar-nos precisament l'alè, el remei, la salvació. I no hi ha cap organització internacional o local que denuncie les causes, o millor els causants. Mai no hem tingut els valencians, diuen, més possibilitats de redreçar la nostra història i marcar el nostre futur com ara. De debò? Potser sí. Però a la vista del que s'ha fet els darrers anys, els viscuts sota el PSOE amb majoria absoluta, i del que s'albira per l'horitzó, és evident que s'ha perdut una magnífica oportunitat històrica que no tornarà a repetir-se en molts anys. Al capdavant som allà on “ells” volien que fórem: al pre-desert nacional.

També en la tasca de desertitzar-nos tota pedra fa marge, o en desfà. Per exemple, els fullets editats per la Generalitat valenciana-La Comunitat i la seua Conselleria de Medi Ambient sobre els parcs naturals i paratges protegits del País Valencià, i repartits amb els corresponents vídeos per un diari de València. Tot en castellà. Però si els vídeos es compraven a banda, els fullets es repartien amb el diari i la veritat és que eren penosos. Sobretot en l'aspecte dels noms de vegetals i animals del nostre país. Poc s'han calfat el cap els “científics” que han redactat els textos. Dóna la casualitat que tots els paratges protegits es troben a la zona catalanoparlant del país, però això els ha tingut igual. Ens han tractat com els extremenys tractaren els indis americans.

Així, al fulletet dedicat al parc natural

JOAN PIERA

L'“*Helianthemum caput-felis*”. Segons la Generalitat, “romerillo”.

del Penyal d'Ifac, m'he trobat amb un estrambòtic “romerillo algodonoso” que em va deixar perplex. Posat en contacte amb el meu amic el biòleg, especialista en temes de botànica comarcal de les Marines Alta i Baixa, Joan Piera i Olives, que viu i treballa a Altea, al costat de Calp, a la fi he eixit de la perplexitat i he caigut en la iracúndia. Resulta que l'“*Helianthemum felis boiss*”, nom científic del “romerillo”, és un endemisme que només es troba en alguns roquissars de vora mar de les Illes Balears, del nostre Penyal d'Ifac i de les Morres de Moraira; que és una planta rara, d'especialistes, però molt elegant; que té una flor groga molt vistosa, espectacular per la seua abundància en el moment de la floració, el capollet de la qual s'assembla moltíssim abans d'esclatar a un

cap de gat, d'on li ve el nom llatí. També em va informar que no té nom popular valencià a causa de la seua raresa, però que això de “romerillo algodonoso” li semblava inadmissible per ridícul, coent i foraster. El seu suggeriment per tal d'anomenar la planta era “cap o cabet de gat”.

He posat un exemple, però en trobaríem a grapat en aquests fullets editats per la Generalitat Valenciana-La Comunitat. En el dedicat al paratge natural de les Salines de Santa Pola ens podem trobar amb animals tan exòtics i curiosos com, entre les anàtides: “*el pato cuchara, el pato colorado, el porrón común y la cerceta común*”; entre els limícoles: “*avocetas, cigüeñelas, chorlitejos, agujas colinegras, correlimos y archibeles*”. En volem més? Doncs ací van: “*garzas, zampullines, charranes, fumareles, gaviotas, rascones, fochas y pollas de agua*”. I també: “*el aguilucho, el aguilucho cenizo, los carriceros y el bigotudo*”. Tot això, alerta, tota aquesta agressió al nostre “medi ambient” lingüístic, cultural, nacional, es fa amb diners públics. La Generalitat Valenciana-“La Calamitat” subvenciona, publica i difon l'obra de piròmans lingüístics que contribueixen descaradament a la desertització nacional del nostre poble. I no passa res. El bo de Cavanilles, allà pel castellà del segle XVIII, almenys posava sempre en la seua obra, al costat dels forasters, els noms populars, valencians, nostres. Nacionals. Per cert, quan pensen traure els editors al mercat nomenclatòrs actualitzats de la nostra flora i fauna que ens eviten als valencians vergonyes com la del “romerillo” i el “chorlitejo”, per exemple?

Toni Mestre